

двѣтъ страни. Всичко това бѣше покрито съ дрѣвна мешова гора. Тая височина която бѣхме завзели се постепенно снишаваше къмъ югъ. На западъ се издигаше прѣдното ребро, почти голо, къмъ селото. На сѣверо-източната страна, приблизително на половина километъръ, се издигаше височина камениста и жбеста.

Билото, кждѣто лежаха нашитѣ позиции, се прорѣзваше отъ една камениста страна на изтокъ, издигната на единъ, два, па на мѣста и повече метра. По дължината си тая естествена ограда имаше на около 500 метра. Къмъ срѣдата тая стѣна се прѣлупваше, кждѣто бѣше образувано нѣщо като пещера, която въ врѣме на сражението ни служеше за болница. Задъ тази стѣна недалече се издигаха други гористи баири, като образуваха Котловина, а долѣ тамъ срѣдъ малката равна долчина бѣ разположенъ бистъръ изворъ съ керемидна кошара отъ лѣво и всичко това съставляваше прѣлѣстѣта на оная живописна мѣстность, която читателя не веднажъ е ималъ случая да чува да възпѣватъ и наричатъ *»Милин-кимъкъ.«*

Що бѣше се изминало половинъ часъ отъ като бѣхме се разположили на позициитѣ си, ето, че ненадѣйно стражата ни отъ западното било се нападна отъ нѣколко черкези, отъ които едни бѣха пѣшаци, а други — конница. Пушки, пищови загърмѣха, сабли и ножове зазвѣнтѣха. Хванатъ бѣше Христо, когото читателя познава отъ Турно-магурелската градина и тутакси му отрѣзоха главата. Отдѣлилъ се по невнимание отъ дружинада ни настрана. Когато работата стана сериозна, черкезитѣ очистиха.

Тѣкмо тогазъ съгледяхме на изтокъ покрай жбестата васочина редовна турска войска да прѣминава. Това бѣше много нѣщо. Близко единъ часъ се прѣвървѣха. При насъ тишина царуваше. Всѣки на позицията си мирно стоеше и чакаше заповѣдта *»огъ нъ.«* Азъ бѣхъ разположенъ най въ края отъ